

Prigoniți, dar nu părăsiți...

„Nu vom muri!
Doamne, Tu ai ridicat pe poporul acesta
ca să-Ți împlinești judecățile Tale...”

Habacuc 1:12

Editura **Păzitorul Adevărului**
2022

Cuprins

Prefață	7
Advențiștii reformiști și amintirile lor... ..	11
Străjeri pe ziduri	31
Anghel Ion	33
Anghel Romelia	36
Bălă Ion	38
Berghea Dumitru	39
Bogdan Gavril	47
Comunitatea Cazasu	49
Borș Filip	51
Bragheș Augustin	52
Budac Ioan	52
Buftea Ion	53
Buftea Mihai	55
Buftea Vasile	61
Bujor Ioan	67
Buzdugan Ioan	70
Buzdugan Petre	87
Buzdugan Serafim	91
Cacaliceanu Lidia	92
Cacaliceanu Dumitru	92
Cârlan Ion	93
Chițu Nicolae	94
Ciurea Dumitru	97
Ciurea Dumitru	99
Ciurea Marin	101
Cojocaru Dumitru	103
Cojocaru Tudor	104
Cojocă Gheorghe	106
Cosma Gheorghe	110
Costache Neculai	114
Crăcea Traian	115
Croitoru Vasile	133
David Alexandru	133
Dălălău Alexandru	134

Dălălău Vasile	135
Dărămuș Ioan	136
Dide Nicolae	142
Dinițoiu Ion	143
Dinu Dumitru	144
Dobrescu Nicolae	147
Dragoș Zamfira (Anuța)	148
Ducină Dumitru.....	150
Dumitru Victor	151
Dună Teodor	153
Ene Cornel	155
Ene Ion.....	156
Făgăraș Petru	158
Fuică Iacob	159
Fuierea Dumitru.....	162
Gâlceavă Ion.....	165
Georgescu Alexandru	167
Georgescu Ion	171
Ghimfus Gheorghe	175
Ghinea Gheorghică	176
Ghinea Vasile	178
Ghircoiaș Ion.....	179
Hegy Nimrod	184
Husac Mihai.....	186
Husac Ioan	182
Iamandei Gheorghe.....	190
Iana Gheorghe.....	194
Iliescu Ion.....	195
Iliescu Marin	196
Ilinca Toma.....	198
Ioana Petru	200
Ionescu Gheorghe	202
Jica Silivestru	206
Lung David	211
Macovei Victor.....	213
Manea Marin	214
Mariș Dumitru.....	215
Mariș Ion Lupulean.....	215
Mihail Corneliu.....	218

Mihalca Gheorghe	221
Mihu Constantin	223
Mircescu Dumitru.....	233
Mircescu Gheorghe.....	234
Mișcă Alexandru	236
Mitran Costică	238
Mitran Maria.....	240
Mocanu Petre	241
Moraru Nicolae	241
Moț Ioan	243
Moț Ilie	246
Moț Radu	248
Muj V. Ioan	249
Muj Vasile.....	251
Muntenașu Dumitru	252
Mureșan Aron	253
Mureșan Emil.....	259
Mureșan Simion	261
Nagy Vasile.....	266
Năstase Florea	268
Negruț Avram	273
Negruț Ioan	273
Olaru Pavel.....	276
Olaru Sofia	277
Oprea Alecu	278
Oprea Lucian.....	283
Palan Daniel	289
Pascu Dobre	294
Pascu Vasile	295
Paulescu Gheorghe.....	298
Păun Ioan	299
Pârlea Aurel.....	301
Pâslă Cezar	305
Petcu Gheorghe.....	306
Petcu Paul.....	309
Pleșa Ion.....	318
Pietreanu Tudor.....	321
Popa Florea	331
Popa Vasile	333

Precup Simon	335
Prună Ioan	336
Radulovici Gheorghe.....	337
Radulovici Petru	346
Roșu Ion	347
Roșu Pascu	348
Rusnac Gheorghe.....	351
Rusnac Vasile.....	352
Stanca Vasile.....	352
Stanciu Mihai.....	356
Stoican Voicu.....	358
Szekely Petrică.....	359
Szanto Francisc.....	363
Șandru Ilie.....	367
Șiclovan Gheorghe.....	372
Șiclovan Petru.....	374
Șiclovan Petru (fiul).....	381
Șuteu Marcu.....	384
Șiko Laurențiu.....	389
Tănase Florea.....	390
Tomoiață Gheorghe.....	393
Toma Ioan	395
Tudor Constantin.....	399
Tudorel Nicolae.....	402
Țețu Ioan.....	404
Ungureanu Ștefan.....	405
Urs Ioan.....	409
Uță Stan	411
Uță Zaharia	411
Vasile Petre	412
Vasile Benjamin.....	415
Vasilescu Ilie	419
Vădeanu Florea.....	419
Viașu Ilie	420
Zachel Ion	420
Epilog.....	422
Istoria unui popor în imagini.....	425

Prefață

Dorința de a cunoaște experiențe trăite de alții în condiții asemănătoare cu ale noastre sau total diferite de acestea, precum și bucuria de a afla lucruri noi și interesante este o caracteristică universală a naturii umane.

Chiar din copilărie omul se bucură să asculte istorisiri ale unor întâmplări adevărate, încearcă să se identifice cu unele dintre personaje și să se distanțeze de altele, punându-și conștient sau nu întrebarea cum ar fi procedat el în situații similare.

Deși această dorință de cunoaștere este mai accentuată în perioada copilăriei și adolescenței, ea persistă întreaga viață, omul fiind mereu doritor să tranșeze limitele realității imediate și să-și îmbogățească experiența și universul cunoașterii cu cât mai multe informații și judecați de valoare, care să-l ajute să înțeleagă cât mai bine lumea în care trăiește, și astfel să se poată raporta în mod responsabil la viață și la semenii săi.

Unii dintre noi ne mai amintim încă cu drag de timpul când ascultam cu răsuflarea ținută relatările experiențelor aceluia care au trecut prin momente dificile, fiind urmăriți, arestați și anchetați de „securitate”, sau judecați și întemnițați pentru credința lor.

Dincolo de bucuria de a asculta asemenea istorisiri, ni se oferă posibilitatea implicării afective în acțiunea relatată, ne bucurăm și suferăm împreună cu protagoniștii evenimentelor, dar, mai mult decât atât, ni se oferă posibilitatea de a ne cunoaște mai bine pe noi înșine, atunci când ne punem întrebarea cum am fi reacționat noi în împrejurări similare.

Cum ne-am fi comportat în asemenea situații extreme? Am fi avut tăria de a suporta toate suferințele la care au fost supuși alții? Ne-am fi păstrat neștirbită integritatea morală sau am fi ales calea compromisului? Ar fi fost motivația noastră suficient de puternică pentru a ne face să acceptăm întemnițarea în condiții cumplite, tortura fizică și psihică, batjocura, nedreptatea și lipsa oricărei perspective de viitor în această viață, despărțirea de cei dragi și sacrificarea celor mai frumoși ani din viață pentru a rămâne credincioși poruncii lui Dumnezeu? Cum am fi sportat singurătatea, izolarea,

Advențiștii reformiști și amintirile lor...

„Adu-ți aminte de tot drumul pe care te-a călăuzit Domnul, Dumnezeuul tău, în timpul acestor patruzeci de ani în pustie, ca să te smerească și să te încerce, ca să-ți cunoască pornirile inimii și să vadă dacă ai să păzești sau nu poruncile Lui.” Deuteronomul 8:2.

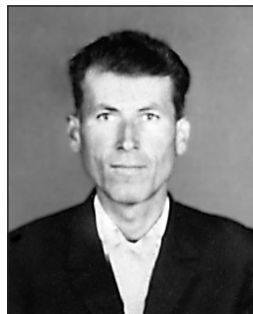
Poate pentru unii cititori, multe din experiențele relatate în această carte par cu totul neobișnuite și ciudate, fiind greu de înțeles din ce motive acești oameni – în marea lor majoritate tineri – au adoptat o poziție diferită de a tuturor celorlalți, refuzând să fie ca ceilalți oameni obișnuiți, să depună jurământul militar, să se instruiască cu arma, să lucreze sâmbăta sau să mănânce carne și aceasta chiar cu prețul atât de mare al consumării celor mai frumoși ani în detenție, supuși unui regim inuman de exterminare, cu o alimentație sub limita subsistenței, fiind bătuți, torturați și chinuiți fizic și psihic de către acei care considerau acest tratament ca cea mai bună metodă de „reeducare”.

O altă categorie o constituie acei care au fost întemnițați datorită activității lor religioase, de propovăduire a evangheliei, care într-un stat comunist și pretins ateu era percepută ca subminare a statului de drept. Acești oameni inofensivi – bărbați și femei deopotrivă – care au crezut și simțit în adâncul sufletului lor că este privilegiul și datoria lor creștinească de a le împărtăși și altora bucuria, împlinirea și speranța pe care le-au dobândit prin credința în Mântuitorul – pentru ca și alții să poată avea parte de ele – au fost considerați printre cei mai mari și periculoși vrăjmași ai sistemului și în consecință au fost tratați ca atare.

Într-un stat care urmărea totală încătușare și dominare a individului, a cărui singură libertate era aceea de a se conforma necondiționat și fără rezerve cerințelor partidului, a vorbi despre libertate de conștiință, despre faptul că am fost creați și existăm prin puterea unui Dumnezeu veșnic și atotputernic înaintea căruia suntem responsabili pentru toate acțiunile noastre și căruia suntem datori să-I dăm ascultare mai presus de orice altă autoritate omenească,

Anghel Ion

Subsemnatul Anghel Ion din comuna Curtisoara, satul Proaspeți, județul Olt, aștern pe hârtie câteva episoade din viața mea, petrecute în perioada comunistă și anume:

La 8 septembrie 1958 ne-am pomenit cu cineva la ușă. Era noapte, pe la ora 23 și eram deja culcat, fiind obosit de la munca zilei. Ușa era încuiată și o voce ne-a somat să deschidem. Atunci tatăl meu s-a sculat și a deschis ușa. A intrat un securist cu grad de locotenent major și, cum a intrat, ne-a somat să nu mișcăm. Nu era singur, ci cu încă doi civili. Unul dintre aceștia a vrut să intre și el în casă, dar primul venit i-a ordonat să rămână afară.

Locotenentul mi-a poruncit să mă ridic din pat. A luat cărțile pe care le aveam: trei Biblii și câteva cărți ale Spiritului Profetic și m-a obligat să-mi scriu numele pe fiecare carte. Ni s-a ordonat, mie și tatălui meu, să ne îmbrăcăm și să-i urmăm. Am fost invitați în mașina securității, având cu noi și cărțile ce le găsiseră și am fost duși la securitate la Slatina. În aceeași noapte au mai fost arestați doi frați din zona în care locuiam. Dimineața am fost duși la Pitești și acolo ne-am întâlnit cu aceștia, și cu alți frați care fuseseră arestați din județul Dâmbovița.

La Pitești am stat câteva luni, nu-mi mai amintesc exact câte. Dormeam pe jos fără a ne dezbrăca, foarte înghesuiți, încât dacă cineva se scula noaptea, nu se putea culca din nou. Era o mizerie de nedescris.

La anchetă am spus anchetatorului să-mi dea și mie declarațiile martorilor noștri, și a zis că nu se poate. Atunci i-am spus că nu voi semna procesul verbal, dacă nu voi vedea declarațiile. A fost nevoit să mi le arate și martorii acuzatori erau trei vecini.

La anchetă mi se ceruse să dau numele persoanelor cu care mă adunam, dar am reușit, prin harul Domnului, ca să nu dau nici un nume. Totodată, ca martor acuzator a mai fost și preotul care locuia nu departe de noi. Toți martorii au declarat că noi facem tot posibilul ca să-i convertim la credința noastră.

Anghel Romelia

S-a născut la 12 august 1947 în localitatea Sinaia, județul Prahova. Este primul copil al familiei Mihail Corneliu și Maria, familie de adventiști reformiști. De mic copil a cunoscut acest adevăr, a învățat să-L iubească pe Dumnezeu și să contribuie la înaintarea cauzei Sale, atât prin exemplu, cât și prin implicarea sa efectivă în anumite ramuri ale lucrării.

Tatăl său a fost angajat la Editura „Păzitorul Adevărului”, astfel că întreaga familie și-a stabilit domiciliul în București.

În perioada critică prin care a trecut Biserica Adventist-Reformistă începând cu anii '50, chiar și copiii aveau de suferit.

Nici copiii acestei familii n-au fost scutiți. Ei au fost persecutați la școală pentru absențele din Sabat, au fost martorii diverselor anchete și percheziții ce se făceau la domiciliul lor. Când Romelia avea doar 7 ani și jumătate, tatăl ei a fost arestat, ea, ca cea mai mare dintre copii, fiind nevoită să împartă cu mama răspunderile și greutățile familiei.

Anii au trecut, viața oferindu-i deopotrivă bucurii și necazuri. La vârsta de 21 de ani a primit botezul, devenind membră în Biserica Adventist-Reformistă.

Așa cum fusese crescută și educată, a considerat necesar să participe cu ce poate la bunul mers al cauzei sfinte, pe care o apăra.

În perioada 1950-1989 Biserica noastră se afla sub interdicție. În acea perioadă cărțile se tipăreau ilegal, cu mari greutăți și sacrificii. Nu doar tipărirea lor, dar și depozitarea și distribuirea, se făceau cu mari riscuri.

În anul 1980 au fost tipărite mai multe cărți și o parte din ele au fost depozitate la domiciliul Romeliei. Cu o anumită ocazie, filiera aceasta de tipărire-distribuire a fost descoperită și s-au început perchezițiile în rândul reformiștilor. La percheziția domiciliului său au fost găsite atât cărți de curând tipărite prin xeroxare, cât și bani pe care nu putea să-i justifice, pentru că proveneau din contribuția membrilor la bunul mers al lucrării.

Berghea Dumitru

*„Dubul lui Hristos este un dub misionar.
Prima dorință a unei inimi renăscute
este să-i aducă și pe alții la Mântuitorul.*

*Tinerii care primeau binecuvântarea
pentru slujirea sfântă nu vedeau în fața lor
perspectiva bogăției și slavei pământești,
ci o viață de trudă și primejdie
și o posibilă moarte de martir.”*

Ellen White, Tragedia Veacurilor

La începutul veacului trecut, în anul 1907, într-o familie de țărani din Avrig, sat situat în inima țării, între Olt și crestele Făgărașilor, s-a născut Dumitru Berghea.

De mic copil a învățat de la părinții săi truda și bucuria muncii, dar și valorile spirituale ale rugăciunii și încrederii în Dumnezeu.

După anii de școală din sat, a preluat de la părinți grija pentru ogor, pentru roadele lui. În lucrul la câmp, în perioada următoare primului război mondial, oamenii erau lipsiți, nevoiți să se împumute între ei cu unelte, animale de muncă și chiar cu zile de sapă, de coasă etc. Situația aceasta nesigură, trudnică a apropiat oamenii din sat, a făcut din ei o familie mai mare. Într-o astfel de apropiere, determinată de grija și munca câmpului, tânărul Dumitru s-a legat sufletește de familia Chialda, ce locuia nu departe de căminul său părintesc.

Vasile Chialda, tată a patru băieți, a făcut loc în inima sa și pentru Dumitru, care avea nevoie de înțelegere și căldură sufletească. Munceau împreună ogoarele, dar au început ca să se și roage împreună, citind Biblia. Cum familia Chialda făcea parte din cultul adventist, tânărul Dumitru, ce trecea adesea pragul ospitalier al acesteia, a ajuns să împărtășească același crez.

Neînțeleș de familie, batjocorit de rude și prieteni, Dumitru s-a îndepărtat de șezătorile și horele din sat, alegând mai mult întrunirile de studiu și rugăciune. S-a înrolat apoi în armată, pe-

Buftea Mihai

Mă numesc Buftea Mihai și m-am născut în comuna Cuhea (astăzi Bogdan Vodă), județul Maramureș, la 18 iunie 1928, într-o familie de reformiști.

În anul 1950, pe 1 mai, am fost încorporat pentru serviciul militar, la un detașament de muncă pe calea ferată Salva-Vișeu. Eram doi de aceeași credință și din aceeași comună.

Cum a sosit primul Sabat, a sosit și încercarea. Noi nu am ieșit la muncă. A venit ofițerul de serviciu și ne-a întrebat ce-i cu noi. I-am spus că nu putem lucra în Sabat. Atunci a anunțat comandantul, care ne-a chemat la el în birou. A stat de vorbă cu noi, ne-a amenințat cu închisoare, ne-a luat declarații, apoi ne-a lăsat la dormitor. În al doilea Sabat am rămas din nou în cameră și ofițerul de serviciu a mai adus doi adventiști și ne-a dus pe toți patru la Dealul Ștefănești, unde era comandantul nostru.

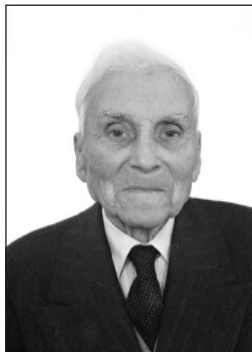
Din nou amenințări, declarații, după care am fost duși la compania de securitate, unde ne-au băgat la arest. Tot în acel Sabat niște soldați de securitate și un ofițer care ne-au dus la un dormitor, ne-au spus că în numele legii suntem arestați și că de acum înainte trebuie să facem tot ce ne vor ordona.

Ne-au ordonat să intrăm în dormitor și să luăm de acolo fiecare câte o plapumă. Au intrat cei doi adventiști, au luat câte o plapumă și au ieșit afară. Am intrat și noi, dar nu am pus mâna pe nimic, spunând că este zi de Sabat și nu vom face nici o lucrare. Pe cei doi i-au dus înapoi la unitate, iar pe noi ne-au dus la arest. Ne-au ținut acolo până la depunerea jurământului militar, când ne-au scos pentru cercetări și noi declarații.

Când a sosit ziua pentru depunerea jurământului, doi ofițeri de securitate și patru soldați ne-au scos din arest. Doi soldați de o parte și doi de cealaltă parte, cu armele încărcate și baionetele pe ele, un ofițer în față și unul în spate, erau garda cu care eram conduși către platoul unde se depunea jurământul.

Acolo erau sute de soldați și o mulțime de ofițeri, toți se uitau mirati la noi. Când am ajuns în față, cei ce ne conduceau au fost

Buzdugan Ioan

Am văzut lumina zilei la 8 mai 1913, în comuna Sadova, județul Chișinău (Basarabia).

Părinții mei erau creștini ortodocși, prezenți la toate evenimentele bisericii, tata fiind dascăl la biserică. Comuna noastră era așezată la răspântia drumurilor ce duceau la Călărași, cel mai mare târg din zonă. Casa părintească era așezată la drumul mare, iar părinții mei erau cunoscuți ca oameni buni și primitori de oaspeți; de aceea mulți călători erau îndrumați și trăgeau la noi peste noapte. De multe ori casa era plină de oaspeți și seara, la lumina lămpii, când tata aducea câte un ulcior de vin, se încingeau lungi discuții.

Din vorbă în vorbă, unii au ajuns să povestească despre niște oameni ciudați din satul lor care nu mergeau la biserică, nu-și făceau cruce, nu se închinau la icoane și se rugau cu ochii închiși. Tata i-a întrebat cu interes ce fel de oameni sunt și le-a cerut adresa.

Împreună cu câțiva închinători sinceri din sat s-au hotărât să le facă o vizită. Aș vrea să precizez că în urma unui studiu mai atent al Bibliei, nici tata nu-și mai făcea cruce; iar mama era tare necăjită, spunând despre el că a înnebunit.

Ajunși în satul respectiv, sub motiv că ar căuta pășune pentru vite, au găsit oamenii pe care îi căutau. Au cerut găzduire peste noapte și au fost primiți cu bucurie. Femeile venite cu tata au întrebat gazdele dacă nu cumva văruiau, deoarece nu au văzut icoane și cruce pe pereți. Oamenii aceia le-au explicat despre felul lor de închinare și i-au invitat cu ei la adunare; chiar în acea seară aveau ora de rugăciune.

Au participat cu toții la program și la încheiere au pus tot felul de întrebări în legătură cu credința lor. Frații erau bapțiști și le-au dat răspunsurile dorite; apoi s-au oferit ca un grup dintre ei să vină la noi acasă și să țină un serviciu divin cu cântări și citirea Bibliei. Astfel a luat naștere bapțișmul în satul nostru.

În sat mai era un om care mergea la Iași la biserică și se închina sâmbăta. Auzind că în casa noastră se făcea adunare de pocăiți, a venit la noi și a discutat cu tata, arătându-i cu Biblia că adevărata